एकानर्थान्पृथगर्थानेकदुःखान्पृथक्सुखान् ।
डुण्डुभान्धर्मविद्भूत्वा न त्वं हिंसितुमर्हसि ॥ ४८ ॥

सौतिरुवाच ।

इति श्रुत्वा वचस्तस्य डुण्डुभस्य रुरुस्तदा ।
5 नावधीद्भयसंविग्नमृषिं मत्वाथ डुण्डुभम् ॥ ४९ ॥
उवाच चैनं भगवान्रुरुः संशमयन्निव ।
कामया भुजग ब्रूहि को ऽसीमां विक्रियां गतः ॥ ५० ॥

डुण्डुभ उवाच ।

अहं पुरा रुरो नाम्ना ऋषिरासं सहस्रपात् ।
10 सो ऽहं शापेन विप्रस्य भुजगत्वमुपागतः ॥ ५१ ॥

रुरुरुवाच ।

किमर्थं शप्तवान्क्रुद्धो विप्रस्त्वां भुजगोत्तम ।
कियन्तं चैव कालं ते वपुरेतद्भविष्यति ॥ ५२ ॥

डुण्डुभ उवाच ।

15 सखा बभूव मे पूर्वं खगमो नाम वाडवः ।
भृशं संशितवाक्तात तपोबलसमन्वितः ॥ ५३ ॥
स मया क्रीडता बाल्ये कृत्वा तार्णं भुजंगमम् ।
अग्निहोत्रप्रसक्तो ऽसौ भीषितः प्रमुमोह वै ॥ ५४ ॥
लब्ध्वा च स पुनः संज्ञां मामुवाच तपोधनः ।
20 निर्दहन्निव कोपेन सत्यवाक्संशितव्रतः ॥ ५५ ॥
यथावीर्यस्त्वया सर्पः कृतो ऽयं मद्विभीषणः ।
तथावीर्यो भुजंगस्त्वं मम शापाद्भविष्यसि ॥ ५६ ॥
तस्याहं तपसो वीर्यं जानानः संस्तपोधन ।
भृशमुद्विग्नहृदयस्तमवोचं वनौकसम् ॥ ५७ ॥
25 प्रणतः संभ्रमाच्चैव प्राञ्जलिः पुरतः स्थितः ।
सखे ऽतिसहसेदं ते नर्मार्थं वै कृतं मया ॥ ५८ ॥
क्षन्तुमर्हसि मे ब्रह्मञ्छापो ऽयं विनिवर्त्यताम् ।
सो ऽथ मामब्रवीद्दृष्ट्वा भृशमुद्विग्नचेतसम् ॥ ५९ ॥
मुञ्चरुक्षं विनिःश्वस्य सुसंभ्रान्तस्तपोधनः ।
30 नानृतं वै मया प्रोक्तं भवितेदं कथं चन ॥ ६० ॥
यत्तु वक्ष्यामि ते वाक्यं शृणु तन्मे तपोधन ।
श्रुत्वा च हृदि ते वाक्यमिदमस्तु सदानघ ॥ ६१ ॥